

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314201194
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1314201194.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska ul. č. 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska ul. č. 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: C.U. Š., U.. XX. XX. XXXX, F. R. A. Č.. XXX, F. Č. G. Č.. X, E., Q.: D. O., U.. XX. XX. XXXX, R. L. Z.. Č.. XXXX/XX, H. Ú., o zaplatenie istiny 5. 121, 61 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25. januára 2019, č. k. 15C/212/2014 - 90, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5. 121, 61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9, 25 % ročne od 07. 06. 2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 34, § 100 ods. 1, § 101, § 103 veta prvá, § 544 ods. 1, 2, § 565, § 657, § 688 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bodom 6.1, 6.2, 6.4, 9.1, 11.2, 11.3, 12.,1, 12.2, 13.2, 14.8 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu a vecne tým, že mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko žalovaný nezaplatil ani jednu zo splátok, keď s omeškaním sa dostal už s prvou splátkou, ktorá sa stala zročnou (splatnou) dňa 20. 01. 2011, teda dvadsiaty deň nasledujúceho mesiaca po uzatvorení zmluvy, pričom pôvodný žalobca podal žalobu dňa 17. 01. 2014. Poukázal na skutočnosť, že pôvodný žalobca Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 žalobou zo dňa 17. 01. 2014 požadoval, aby sa rozhodlo o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť mu pohľadávku v sume 5. 121, 61 eur s príslušenstvom, nakoľko dňa 21. 12. 2010 uzatvoril so žalovaným zmluvu o pôžičke evid. č. 5006778, na základe ktorej poskytol žalovanému celkovú sumu pôžičky 6. 573, 39 eur, podľa ktorej mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v sume 128, 89 eur s tým, že do dnešného dňa uhradil žalovaný s uvedenej sumy 0 eur, a vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t. j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, žalobca dňa 25. 05. 2011 listom - vypovedanie zmluvy vyzval žalovaného k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo, avšak žalovaný do dnešného dňa dlžné splátky neuhradil, pričom celkový dlh žalovaného predstavuje ku dňu podania žaloby sumu 5. 121, 61 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny vo výške 4. 642, 48 eur a poplatkov v zmysle bodu 11 Všeobecných zmluvných podmienok ku dňu podania žaloby vo výške 479, 13 eur. Uviedol, že z Prehľadu splátok a úhrad, doručeného žalobcom

je zrejmé, že ku dňu 20. 01. 2011 nebola žalovaným uhradená splátka 128, 89 eur a nebola žiadna ďalšia splátka, pričom ku dňu 03. 12. 2013 predstavoval celkový dlh na splátkach sumu 4. 642, 48 eur, dlh na pokutách predstavoval ku dňu 30. 11. 2013 sumu 479, 13 eur (z dlhu na pokutách predstavuje sankčný úrok sumu 427, 57 eur a zmluvná pokuta sumu 51,56 Eur) a celkový dlh predstavoval ku dňu 30. 11. 2013 sumu 5. 121, 61 eur. Poukázal na skutočnosť, že dňa 21. 12. 2010 bola uzavretá medzi pôvodným žalobcom a žalovaným „Zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky,“ číslo 5006778, v ktorej je uvedená ako „adresa trvalého bydliska žalovaného 925 26 Reca 201, schválená výška pôžičky 4. 271, 15 eur, počet splátok 51, výška mesačnej splátky 128, 89 eur, celková suma pôžičky 6. 573, 39 eur s účelom, použitia pôžičky - Žiadosť žalovaného, aby sa z poskytnutej pôžičky uhradili podľa nasledujúcej špecifikácie jeho záväzky voči Spoločnosti a záväzky voči VÚB, a.s., kde Spoločnosť vystupuje ako Správca: Poradové číslo 1., evidenčné číslo 2061253, divízia Quatro, dátum uzatvorenia zmluvy 20. 05. 2009, výška pohľadávky 1. 042, 78 eur, poradové číslo 2., evidenčné číslo 2058460, divízia Quatro, dátum uzatvorenia zmluvy 03. 11. 2008 výška pohľadávky 2. 109, 13 eur, Poradové číslo 3., evidenčné číslo 7064155, divízia Slovenská požičovňa, dátum uzatvorenia zmluvy 20. 11. 2009, výška pohľadávky 1. 119, 24 eur, riadnym vyplnením a podpísaním tejto Zmluvy uzavreli pôvodný žalobca s klientom (žalovaným) Zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky s tým, že žalovaný podpísal uvedenú zmluvu v Senci dňa 13. 12. 2010 a žalobca v Poprade dňa 21. 12. 2010. Uviedol, že pôvodný žalobca a žalovaný nemali dohodnuté, že pre nesplnenie niektorej splátky môže pôvodný žalobca žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, takže pôvodný žalobca nemohol požadovať zaplatenie celej pohľadávky s tým, že v zásielke „Vypovedania zmluvy,“ ktorou pôvodný žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie celého dlhu, nebol uvedený dôvod výpovede, pričom podľa Všeobecných obchodných podmienok pôvodný žalobca a žalovaný mohli vypovedať zmluvu bez uvedenia dôvodu, ale pôvodný žalobca nemôže požadovať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej zo splátok, keďže to nemali dohodnuté, takže tá výpoveď nemohla byť výzvou na zaplatenie celého dlhu, pre nesplnenie niektorej splátky. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa dostával stále do omeškania s plnením každej jednej splátky a stále v tom omeškaní aj je. K zmluvnej pokute uviedol, že táto povinnosť žalovanému vyplývala z bodu 11.2. Všeobecných zmluvných podmienok a k sankčnému úroku, ktorý bol splatný na výzvu pôvodného žalobcu v zmysle bodu 11.3 Všeobecných zmluvných podmienok uviedol, že tak všetky sankčné úroky za všetky nesplatené splátky v zmysle žaloby sa stali splatnými dňa 07. 03. 2018, kedy bolo žalovanému doručené predvolanie na pojednávanie dňa 21. 03. 2018 spolu so žalobou a listinou pod bodom 7., ako aj listinou pod bodom 6., ktorá bola žalovanému doručená na pojednávaní dňa 21. 03. 2018. Priznanie príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (účinného od 01. 01. 2009) a vecne omeškaním žalovaného s tým, že nakoľko žalovaný nezaplatil ani jednu splátku, v omeškaní bol stále od 20. 01. 2011, kedy sa stala zročnou (splatnou) prvá splátka, takže aj dňa 01. 06. 2011, kedy zásielku uvedenej výpovede adresovanú pôvodnému žalovanému prevzala osoba označená ako „švagar,“ ako aj dňa 07. 06. 2011 a stále aj v omeškaní je. K doručeniu zásielky uviedol, že pôvodný žalobca ju doručoval žalovanému na adresu, ktorú sám žalovaný v zmluve uviedol a inú adresu neoznámil s tým, že pôvodný žalobca a žalovaný uzatvárali uvedenú dohodu na diaľku, žalovaný mal teda dostatok časového priestoru so zmluvou sa oboznámiť, nechať si od samotného pôvodného žalobcu vysvetliť podrobnosti a zvážiť, či zmluvu uzatvorí alebo nie, pričom v bode III. zmluvy je zrozumiteľne uvedené, že účelom pôžičky je uhradenie troch iných záväzkov, a preto musel žalovaný pochopiť, že nemôže očakávať od pôvodného žalobcu peňažné prostriedky. K žalovaným tvrdenej nečitateľnosti zmluvy konštatoval, že čitateľná je, pokiaľ pre žalovaného takou nebola, nič mu nebránilo požiadať pôvodného žalobcu, aby mu zaslal pre neho „čitateľnú“ zmluvu, teda vo väčšom rozlíšenom formáte a zdôraznil, že žalovaný mal vždy možnosť neuzatvoriť zmluvu, pokiaľ by mu pôvodný žalobca neposkytol ním žiadané informácie, nezaslal mu zmluvu v pre neho „čitateľnom“ väčšom rozlíšenom formáte. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému preto priznal plnú náhradu trov konania.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/, h/ C. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a žalobu zamietnuť (zrejme zmeniť, pozn. odvolacieho súdu), nakoľko neboli splnené procesné podmienky na začatie konania a súd nesprávne právne posúdil vec a zároveň podľa § 366, podľa ktorého prostriedky

procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Namietol, že sudca ignoroval, že spotrebiteľ je slabšou stranou zmluvy v spotrebiteľskom vzťahu a patrí mu ochrana podľa spotrebiteľského práva najmä podľa smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách s tým, že aj keby sa súdneho procesu nezúčastnil, súd je povinný z úradnej povinnosti preskúmať žalobcom predloženú Zmluvu, to znamená podrobiť ju súdnej kontrole a to s poukazom na úijné právo, najmä smernicu Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vytkol súdu prvej inštancie, že mu ako spotrebiteľovi odňal zákonné právo na súdnu ochranu a konal v rozpore s úijným právom, pretože ex offo nepodrobil spotrebiteľskú zmluvu súdnej kontrole, ktorej sa domáhal a takéto rozhodnutie prvostupňového súdu (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) je zjavne nezákonné a predpokladajúce svojvôľu, nakoľko prvostupňový súd úplne odignoroval rozsiahlu judikatúru vnútroštátnych súdov a Súdneho dvora EU, keď v rozpore s ústavou SR, medzinárodnými dohovormi, judikatúrou EU mu nepriznal ako spotrebiteľovi ochranu, ktorá mu zo zákona prináleží. Namietol, že sa Okresný súd nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie pričom má právo na riadne odôvodnenie. Uviedol, že neboli splnené procesné podmienky na začatie konania, nakoľko v konaní namietal legitímáciu žalobcu, namietal neplatnosť právnych úkonov, ktoré nemôžu vyvolať platné právne účinky, namietal neplatnosť postúpenia pohľadávky, ktoré nebolo nijakým spôsobom oznámené ani doručené pôvodným veriteľom, keďže oznámenie o zosplatnení a postúpení pohľadávky prevzal jeho švagor, ktorý nebol oprávnený na preberanie doporučenej pošty, pričom z (s, s kým, s čím, pozn. odvolacieho súdu) prevzanou zásielkou ho neoboznámil, a napriek tomu, že žalobca tvrdí opak, nijakým spôsobom svoje tvrdenie nepodložil dôkazmi. Uviedol, že z uvedených dôvodov žiadal žalobu zamietnuť, aj s (z, z koho, z čoho, pozn. odvolacieho súdu) dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky, pričom namietal aj uplatňovanú zmluvnú pokutu a sankčné úroky v zmluve. Poukázal na skutočnosť, že Okresný súd a sudca si jeho vyjadrenie neprečítal, neprihliadol naň a nevysporiadal sa s jeho námietkami pričom svoje tvrdenia riadne odôvodnil (zrejme odôvodnil, pozn. odvolacieho súdu) a poukázal na rozsudky Krajských súdov, ktoré už v podobných veciach rozhodli a konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21. X. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 09. 12. 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19. 04. 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90.), judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. 05. 2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23. 06. 2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15. 03. 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. 08. 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04. 05. 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12. 06. 2008). Uviedol, že ako ktorýkoľvek občan Slovenskej republiky uzatvoril (spotrebiteľskú) zmluvu s dodávateľom Consumer Financ Holding a.s., ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, poplatky (za upomienky, za hotovostné splátky, za splatenie úveru pred lehotou splatnosti), vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktorá môže byť vyhlásená po splnení požiadaviek upravených v zákone, ktoré musí byť vyhlásenie okamžitej splatnosti doručené žalobcom, čo sa však v tomto prípade neuskutočnilo a poprel tvrdenia žalobcu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, práve naopak, v tomto úverovom vzťahu zlyhala odborná starostlivosť zo strany banky, a to s poukazom na § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.“ Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol že ho nikto nenútil k tomu, aby zmluvu uzatvorili všetky podmienky však mali byť vysvetlené presne tak, ako to ukladá zákon s tým, že v dobrej viere podpísal predtlačенú, formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol ovplyvniť a musel ju podpísať tak ako mu bola predložená, inak by mu úver nebol poskytnutý, pričom táto Zmluva s pôvodným veriteľom Consumer Financ Holding a.s., nebola individuálne dojednaná, ak ako to tvrdil žalobca, ktorý nie je vecne legitimovaný, na to, aby bol účastníkom konania. Namietol, že zmluva musí byť pripomienková, obojstranne musí byť výhodná a nie taká, kde môže vzniknúť v budúcnosti rozpor, pričom zodpovedný zo zákona je ten, kto zmluvu vyhotovil.

3.

Žalobca, ktorému bolo odvolanie žalovaného doručené dňa 03. 02. 2020, sa k nemu nevyjadril.

4.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. júna 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

5.

Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 C. s. p. (účinného od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6.

K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7.

Odvolačný súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Odvolačný súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaného), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými námietkami žalovaného, ktoré v konaní prezentoval, a preto sa nestotožnil s jeho tvrdením, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nakoľko z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty

strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku, a preto odvolateľ nedôvodne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

9.

Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu domáhajúceho sa uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 5. 121, 61 eur s príslušenstvom, titulom poskytnutej pôžičky v sume 6. 573, 39 eur, z ktorej žalovaný nezaplatil ani jednu zmluvne dohodnutú splátku, vyhovel.

10.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu (obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) uzavrel so žalovaným dňa 13. 12. 2010 Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5006778, z ktorej bodu III. (účel použitia pôžičky) jednoznačne vyplýva, že žalovaný požiadal, aby z poskytnutej pôžičky boli uhradené jeho záväzky voči Spoločnosti a voči VÚB, a.s., v ktorej Spoločnosť vystupuje ako správca: ev. číslo 2061253 - Quatro, dátum uzatvorenia zmluvy 20. 05. 2009 s výškou pohľadávky 1. 042, 78 eur, ev. č. 2058460 - Quatro s dátumom uzavretej zmluvy dňa 03. 11. 2008 a výškou pohľadávky 2. 109, 13 eur a napokon ev. č. 7064155 Slovenská požičovňa, s ktorou žalovaný uzavrel zmluvu dňa 20. 11. 2009 a výška jeho pohľadávky predstavovala sumu 1. 119, 24 eur, pričom právny predchodca žalobcu písomne Zmluvu uzavretú so žalovaným ku dňu 25. 05. 2011 vypovedal a vyzval ho na zaplatenie celkovej dlžnej čiastky v sume 4. 695, 01 eur s upozornením, že istina 4. 642. 48 eur je ďalej úročená denným úrokom z omeškania vo výške 0, 05 % od dňa vypovedania zmluvy až do zaplatenia.

11.

K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie ignoroval skutočnosť, že ako spotrebiteľ je slabšou stranou zmluvy v spotrebiteľskom vzťahu a patrí mu ochrana podľa spotrebiteľského práva, odvolací súd uvádza, že ochrana spotrebiteľa má svoje limity a nemožno ju ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti s tým, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, nakoľko spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať, pričom neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 23Cdo/1201/2009).

12.

V posudzovanej veci je totiž nesporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku na zaplatenie jeho záväzkov a žalovaný, a napriek tomu, že sa na jej zaplatenie zaviazal, neuhradil žalobcovi ani jednu zmluvne dohodnutú splátku, z dôvodu ktorého okolností, že je žalovaný spotrebiteľom neznamena, že jeho postavenie v súdnom spore je privilegované natoľko, že ako dlžník nenesie

žiadnu zodpovednosť za vznik svojich záväzkov, keďže by bol absolútne neprípustne zvýhodnený oproti veriteľovi, ktorý si na rozdiel od žalovaného svoje zmluvné povinnosti splnil.

13.

K odvolacej argumentácii žalovaného, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s jeho námietkou o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní odvolací súd uvádza, že na uvedené tvrdenie nemohol prihliadať, pretože ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní, nakoľko v zmysle ust. § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (ktorými sú aj skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie dôkazov), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a nakoľko žalovaný tieto skutočnosti prvýkrát uviedol až vo svojom odvolaní, a to napriek tomu, že tak mohol urobiť už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie, a keďže nebola splnená ani žiadna z ostatných podmienok na použitie novôt v odvolacom konaní uvedených v ust. § 366 C. s. p., žalovaný nemohol tieto prostriedky procesnej obrany (skutkové tvrdenia) v odvolaní použiť a odvolací súd na ne nemohol prihliadať.

14.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného v podanom odvolaní, že Zmluva, ktorú so žalobcom uzavrel obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, poplatky (za upomienky, za hotovostné splátky, za splatenie úveru pred lehotou splatnosti), vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktorá môže byť vyhlásená po splnení požiadaviek upravených v zákone, nakoľko ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je možné stotožňovať s ochranou dlžníkov, ktorí takéto zmluvy uzavreli a svoje povinnosti z nej vyplývajúce si vôbec plniť nezačali, tak ako v prejednávanej veci žalovaný, ktorý spotrebiteľskú zmluvu uzavrel v roku 2010 a zo schválenej výšky pôžičky v sume 4. 271, 15 eur a celkovej sumy pôžičky 6. 573, 39 eur nezaplatil jedinú splátku, resp. ani jeden cent, t. j. zásadným spôsobom a v rozpore s dobrými mravmi si svoju elementárnu povinnosť splácať svoj dlh ani plniť nezačal a doposiaľ neplní, pričom opomenul, že ochrana, ktorú poskytuje spotrebiteľovi spotrebiteľské právo, nesmie viesť k porušeniu zásady rovnosti strán sporu a k spôsobovaniu ujmy predávajúcim, či veriteľom (žalobcovi).

15.

V súvislosti s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní odvolací súd považuje za potrebné poukázať (nakoľko v posudzovanej veci ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy) aj na stanovisko sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky, s ktorým sa absolútne stotožňuje a podľa ktorého „všeobecné súdy, vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľa pustili tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák nevie čo podpísal, ale peniaze mohol zobrať“), čo sa dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti s tým, že takýto postup zo strany orgánov ochrany práva je nielenže absolútne nevýchovný, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by v podstate mali platiť aj pre „privilegovaného spotrebiteľa“; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak hrozí riziko nevyoženia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto, ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok a tým aj právny štát“.

16.

Neopodstatnenou je aj námietka žalovaného, že priložené zmluvné podmienky sú vopred naformulované, a preto neprijateľné, nakoľko ich prípadná neprijateľnosť nie je podmienená spôsobom akým sú vytvorené a spotrebiteľovi predložené, ale ich obsahom, ktorý musí byť jasný, zrozumiteľný

a nesmie vytvárať nerovnováhu medzi právami a povinnosťami spotrebiteľa a právami a povinnosťami predajcov a dodávateľov.

17.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalovaného v podanom odvolaní, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu neplatne, nakoľko oznámenie o postúpení pohľadávky v prípade vymáhania nároku postupníkom súdnou cestou stačí, ak je okolnosť o postúpení pohľadávky súčasťou žalobných tvrdení a preukázaná priloženými dôkazmi s tým, že doručením žaloby je preukázané (oznámené) postúpenie pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi, z čoho vyplýva, že žalobca svoje tvrdenie o tom, že mu postupca postúpil pohľadávku zmluvou zo dňa 10. 06. 2014 a oznámenie o postúpení pohľadávky bolo doručené žalovanému spolu so žalobou preukázal, keďže dôkaz, zmluva o postúpení pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky, sa v spise nachádza na čísle listu 25.

18.

V posudzovanej veci je nesporné, že žalovaný Žiadosť a Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky podpísal, čím prejavil svoju slobodnú, vážnu a určitú vôľu byť viazaný touto zmluvou, a preto sa stala podpisom oboch zmluvných strán platnou, pričom žalovaný pri jej uzatváraní žiadne skutočnosti nerozporoval, ani nevyslovoval nesúhlas s jej znením a podmienkami, pričom podpisom Zmluvy zároveň prehlásil, že sa pred jej podpísaním oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, a nie sú mu známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy (bod IV. zmluvy obsahujúci aj ďalšie vyhlásenia žalovaného) a napokon z bodu V. Vyhlásenie zmluvných strán Zmluvy vyplýva, že žalovaný vyhlásil, že si Zmluvu prečítal, uzavrel ju slobodne, vážne a po vzájomnom prerokovaní ich vôle (so žalobcom) jej obsahu riadne porozumel a na dôkaz týchto skutočností, obe zmluvné strany pripojili svoje podpisy, t. j. žalovaný na znak súhlasu Zmluvu aj podpísal.

19.

V spotrebiteľskom práve sa uplatňuje koncepcia priemerného spotrebiteľa, t. j. spotrebiteľa, ktorý má dostatok informácií a je v rozumnej miere pozorný a opatrný s ohľadom na sociálne, kultúrne a jazykové faktory, a preto sa odvolací súd nestotožnil s námietkami žalovaného v odvolaní, že zmluva bola žalobcom vopred pripravená a pri jej podpise nemal možnosť predpísané podmienky ovplyvniť, zmluvné dojednania neboli jasné a zrozumiteľné, nakoľko žalovaný mal v čase uzavretia zmluvy mal 32 rokov, teda mal všetky predpoklady, od ktorých možno legitímne očakávať, že pred uzavretím zmluvy konal rozumne a zodpovedne, t. j. zmluvu si pred podpisom dôkladne prečítal, vyžiadal si všetky potrebné informácie a jeho vlastnoručný podpis potvrdzuje prejav jeho slobodnej a vážnej vôle nielen nadobudnúť práva zo zmluvy, ale byť aj viazaný povinnosťami, ktoré zo zmluvy jednoznačne a nezameniteľne vyplývajú.

20.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalovaného v podanom odvolaní, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu neplatne, nakoľko oznámenie o postúpení pohľadávky v prípade vymáhania nároku postupníkom súdnou cestou stačí, ak je okolnosť o postúpení pohľadávky súčasťou žalobných tvrdení a preukázaná priloženými dôkazmi s tým, že doručením žaloby je preukázané (oznámené) postúpenie pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi, z čoho vyplýva, že žalobca svoje tvrdenie o tom, že mu postupca postúpil pohľadávku zmluvou zo dňa 10. 06. 2014 relevantne preukázal, nakoľko ju ako dôkaz do spisu založil a nachádza sa na čísle listu 25 súdneho spisu.

21.

Zo všetkých uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keď žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal

a keďže odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

22.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).